29 Μαΐου 2015

Βρες μια τρύπα στον τοίχο της φυλακής σου και

Σε μια επαρχιακή πόλη της Ελλάδας ζούσε ένα τυφλό παιδί που το λέγανε Ιορδάνη. Ο Ιορδάνης είχε μια αδερφή, που κάθε πρωί τού έβαζε σε ένα κασελάκι μικροεμπορεύματα για να τα πουλήσει. Εκείνος ήξερε την τιμή που είχε το καθετί. Το μεσημέρι γύρναγε στο σπίτι με άδειο το κασελάκι αλλά μόνο με το ένα τρίτο των χρημάτων, που θα έπρεπε να έχει. Γιατί δυστυχώς, μερικοί τον κλέβανε.

Μια μέρα σηκώθηκε και πήγε στον εξομολόγο του και του λέει: «Πάτερ, είμαι φοβερά απελπισμένος».«Τι έχεις Ιορδάνη; Πες μου τον πόνο σου». «Πάτερ, εξαιτίας της αναπηρίας μου, βάζω σε πειρασμό τόσους ανθρώπους και με κλέβουν. Τι πρέπει να κάνω;». Και τότε ο πνευματικός του είπε: «Ιορδάνη, παιδί μου, συνέχισε να κάνεις αυτό που κάνεις και μη στεναχωριέσαι. Και όταν θα πας πέρα από αυτή τη Γη, προσευχήσου και για μας τους αμαρτωλούς».

Μια ιστορία μπορεί να έχει πολλαπλά μηνύματα για τον καθένα και πάντα να μην είναι τα ίδια. Μέσα στην σκοτοδίνη των οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων που όλους μας έχουν καταβάλει αυτήν την εποχή, μόνο το μήνυμα της αγάπης μπορεί να αφυπνίσει τις κοιμισμένες μας συνειδήσεις. Μόνο αν ανατρέξουμε στο παρελθόν μας και θυμηθούμε: Τα γλυκά απογεύματα του καλοκαιριού, που μετράγαμε ξυλάκια παγωτό για να δούμε ποιος έχει φάει περισσότερα, το κρυφτό,

το κυνηγητό και την αμπάριζα που παίζαμε στις πλατείες των ναών, την τηλεόραση που μας ήταν αδιάφορη με δύο κανάλια και χωρίς τηλεκοντρόλ, τα ματωμένα μας γόνατα από το χώμα της αλάνας, τη φέτα καρπούζι, που μοιράζαμε στα δύο, τις βόλτες στην παραλία με τον ήχο της θάλασσας, υπόστρωμα στα όνειρά μας. Τα βράδια, στο ναό σε ένα απόδειπνο λιτό με ελπίδα και προσμονή για ένα καλύτερο αύριο, γεμάτο με αγάπη. Αγνοήσαμε το παρελθόν μας, ξεχάσαμε την αγάπη και παραδώσαμε την ελευθερία μας σε κάθε λογής ολοκληρωτισμό, θρησκευτικό, πολιτικό, κομματικό. Ειδωλοποιήσαμε πρόσωπα και τα υπηρετούμε τυφλά με τον φόβο και την απειλή. Θάψαμε τη σκέψη και τη φωνή μας. Αράξαμε στον καναπέ και αποθεώνουμε τον κάθε «μεγαλοπρεπή». Χτίσαμε με τα προδομένα μας όνειρα τη δική μας φυλακή. Μήπως ήρθε ό καιρός να θυμηθούμε και να φωνάξουμε; Να πούμε σε κάθε ειδωλοποιημένη μορφή της δυναστικής εξουσίας να μην ξεχνά: Η διακονία που σου αναθέτουν και την κάνεις με αγάπη, έχει το μεγάλο χάρισμα να σε κάνει απρόσωπο. Να είσαι ο κανένας και όχι ο μοναδικός.

Αν δεν αναγεννηθείς μέσα στην καρδιά του άλλου και ο άλλος μέσα στην καρδιά σου, τότε ο Θεός απουσιάζει και εσύ γεμίζεις απλώς το καλάθι της ματαιότητας.

Μόνο όταν χάσεις την οντότητά σου την κοινωνική για χάρη του Θεού, τότε πραγματικά Του ανήκεις.

Η αληθινή εξουσία είναι αυτή που ξεχνά τον εαυτό της μέσα στον άλλον.

Η πίστη μπορεί να μετακινήσει βουνό. Το βουνό αυτό που μεταθέτουμε με την πίστη μας είναι η υπερηφάνεια μας… βουνό. Και το ρίχνουμε στη θάλασσα.

Ο άνθρωπος δικαιούται να κοιτά τον άλλον από ψηλά μόνο όταν πρέπει να τον βοηθήσει να σηκωθεί.

Αν υπάρχει μίσος στην καρδιά σου γράφτο πάνω στον πάγο και περίμενε να βγει ο ήλιος.

Τι να την κάνεις την παντοδυναμία της εξουσίας αν δεν μπορείς να κάνεις το θαύμα της αγάπης.

Η ευτυχία δε βρίσκεται στην κορυφή του βουνού, αλλά στον τρόπο που κατεβαίνεις την απόκρημνη πλαγιά για να σώσεις τον συνάνθρωπό σου.

Βρες χρόνο για να πεις στους άλλους: «συγνώμη», «συγχώρεσε με», «σε παρακαλώ», «ευχαριστώ», «σας χρειάζομαι». «σ’ αγαπώ». Αν θυμάσαι ακόμα αυτές τις φράσεις.

Μήπως ήρθε η ώρα για να αλλάξουμε τον εαυτό μας και να τα αλλάξουμε όλα γύρω μας; Κανένας δεν αγαπάει πραγματικά εκείνον που φοβάται. Βρες μια τρύπα στον τοίχο της φυλακής σου και δραπέτευσε. Κανείς δε θα σε θυμάται για τις κρυφές σου σκέψεις. Κάτι πρέπει να αλλάξει, κάτι αλλάζει. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί λέμε βίαια τα νερά ενός ποταμού κι όχι τις όχθες που τα περιορίζουν;

Κώστας Ζουρδός

Πηγές:

